

egy 4-5 hónapos magzatra jellemző fejlődést mutat ki a vizsgálat.

A rejtelmes események híre rövid időn belül szárnyra kap. Hogy ki hogyan értelmezi a titokzatos KÖR megjelenését, és ki hogyan próbál profitálni belőle, kiderül a novella folyamán, mint ahogyan az is, hogy honnan is ered ez a jelenség.

Egy politikus

Milyen mértékben vonhatóak felelősségre a fiak az apák által elkövetett cselekedetekért? Kapnak-e legalább egy esélyt az utódok, hogy helyrehozzák elődeik hibáit? Mennyire van előítélet és bizalmatlanság, illetve mennyi bizalmat előlegez meg egy adott társadalom egy olyan személynek, akinek az egyik szülője akár a gyilkosságtól sem riadt vissza, ha az adott rendszer úgy követelte. Ezt a témát fejti ki – néha az idealizálás határát súrolva – Pribojszky Mátyás „Egy politikus” című írásában.

Kálvária

Milyen változást idézne elő egy szürke, jelentéktelen emberben, ha az égiektől hat napon keresztül hatalmat kapna arra, hogy amit kimond, nyomban valóra válik? Képes-e győzedelmeskedni fizikai testben az emberi mohóságon, gyarlóságon, magán a bűnön, vagy ehhez nem elegendő az emberi erő, hanem szüksége van egy nálánál jóval hatalmasabb erőre? „Az ember valóban megbukott, nem tudta önmagát megváltani?” – teszi fel a kérdést a szerző. Mély mondanivalót hordozó kérdések, amelyek mindig is foglalkoztatták az emberiséget. A válasz a befejező részben hangzik el, s bár kissé lehangolóan tűnhet, de ugyanakkor ott rejlik benne a biztatás is: „Bízzál a Mindenhatóban!”

Kubikosok

„Ebbe a munkába beleszakadunk. De mit tehetünk? A családnak ennie kell otthon. Kénytelenek vagyunk csinálni. A kubikosélet már csak ilyen, a földtől függ, megélünk-e.” Ezek a gondolatok csak a novella utolsó soraiban fogalmazódnak meg, de magukba foglalják a Kubikosok mondanivalóját. Bár a választott téma általánosnak tűnik, de hűen tükrözi azt a társadalmi különbséget, ami azóta fennáll, amióta ember él a Földön.

Cseh István

Korona

Parányi kis eső kell,
átlátszó, rejtelmes cseppekkel.
Égi, isteni bölcsességekkel,
túlvilági gyöngyszemecskékkel.

Kéne hozzá kevés szellő,
Vagy szél, madárdaltól bömbölő.
Tisztaságban, néha portól tündöklő,
fényt szilánkosra, színekre törő.

Nem hiányozhat a világos,
a legnagyobb mutatványos.
A fantáziátlan ötlet gyáros,
pulzáló, poros, leltáros.

Föld kell már, csak gazdagon,
hiszen táptalan, szikkadt talajon
semmi, senki nem marad talpon.
Megszokás ez, csoda-monoton.

S két kezem kell utoljára,
mely` majd az egészet megmunkálja,
húzza, tépi, húzgálja, megformálja,
s oda teszi, föl fejem búbjára.

A babérkoszorút.

Helyes ez így?

Az értelmet keresni...
Ugyan minek?
Átélni, majd feledni;
A lényege a semminek.

Menni valami után,
Aztán nem elérni.
Ezt tesszük bután,
így tudunk csak élni.

Helyes ez így? – kérdem.
Jól cselekszünk?
Talán igen, talán nem...
De legalább keressük.

Lehet, maga az út a lényeg,
Csupán az, és semmi más.
A sötétség, s a fények,
A leesés, s a felkapaszkodás.

Az értelmet keresni...
Ugyan minek?
Átélni, majd feledni,
Lényege a ... Minek?

Menj szobor!

Remegésre ébredtél fel,
lüktető szürke, penészes falakra.
Foltos, megsárgult szalagokat tépnél el
ráröhögve csonka önmagadra,

az egész áttetsző jövőre és jelenre,
hiszen mi jó volt, nem más, mint a múlt.
Mindent szorítanál bomladozó kezedbe,
de maga az életed az ujjaid közül kibújt.

S lám! Hol van most, megtalálsz a távolban?
A báli maszkok serege mögött?
Hülyeség, csupán csak álmodban,
megkövülő, mohásodó sírgödrök fölött.

Vágtak, ütöttek, vésővel kezükben,
őszinteséget hazudó bölcsességgel szemükben.
S lettél aki vagy, egy a sok közül, társas magány,
te koptatott, tört, csiszolt, betonfaragvány.

Azt, hogy az idő formálna, te sem gondold komolyan.
Elvenni elvesz, de mit ad neked vissza?
Megsebez, letör belőled komoran
és mohón, kuncogással bíbor véredet issza.

Mozdítsd meg kő kezed!
Üsd holtra, amily gyorsan csak lehet!
Aztán hátat fordítva menj oda, ahol neked jó lehet,
de csakis neked, ezt ne feledd!

Csak menj szobor és neved,
zokogva neved!
Könnyes, ragyogó szemmel neved!
Csak előre, hátra ne less!

Remegésre ébredtél fel,
lüktető szürke, penészes falakra.
Egy vésőt bomló kezedbe vegyél fel,
s formáld magad olyanra,

amilyenre akarod!

Szilánkos Mennysorszá

Kopasz fák merednek a mélységbe,
s a ködben jeges hópihék hullanak.
Tépett varjak menekülnek a tűz közelébe,
s a csillagok az égen széjjelporlanak.

S lám; sötétség van mindenhol,
kívül a világban, s bent a szívben.
Üvöltő emlékek hadserege lohol
a dermesztő feledés zord közelében.

Ricsaj, bömbölő fellegek, hangzavar,
melyek megtéveszteni kívánnak.
Miközben a fájó némaság önmagának akar,
s játékszerének, ennek az érthetetlen világnak.

Csak menni, menni, menni,
hátranézni minek?
Hisz' elől is ugyanarra lelni:
látni a végét a semminek.

Kopasz fák merednek a mélységbe,
élettelen leveleik szakadékba hullanak.
Tán soha nem is léteztek,
s a csillagok sem valódiak.

S lám; mindig lemegy a nap,
nem élhetünk soha örök fényben.
Arcunkba a szél csak szilánkos hullámokat csap
a földi mennysorszá dühöngő tengerében.



Banka Gabriella festménye